

“Rocha da Penha”: és un sector molt agradable i que visitem un parell de dies a partir de les 17 hores. Al matí també es pot escalar fins a les 12 aproximadament. Altre cop ens trobem davant un calcari excel·lent, abrasiu i podem fer força vies que estan escampades al llarg de tot el sector. Podíem dividir el dia en dos activitats: anar a la platja i gaudir d’una bona escalada.

Us recomanem, per descomptat, que aneu a veure la “Ponta do Sagres” i “el Cabo de San Vicente” perquè són uns penya-segats increïbles. Hi ha algunes vies d’escalada que no es recomana en aquest lloc, doncs l’onatge de l’Oceà Atlàntic és molt variable i els portuguesos no asseguren el rescat en aquesta zona. També l’equipament és molt precari, casi totes les rutes estan pràcticament desequipades. Els pescadors locals també han posat algunes traves per desenvolupar en aquest paratge l’activitat.

Són ja casi quinze dies els que hem passat a Portugal i volem fer una tornada lenta i esglaonada cap a casa. Ens acomiadem d’aquest país a una platja preciosa, on un senyor per 0,50 € ens hi porta en barca. Als voltants de “Faro” hi ha la “Ria Formosa” on s’hi formen canals d’aigua de mar que sense embarcació no podem travessar.

Última parada: “Morata de Jalón (Saragossa)”
Tanquem la nostra ruta amb algunes vies d’esportiva i via llarga d’escalada “moratina” i ens informem de la propera inauguració d’un nou alberg al poble per als escaladors i muntanyencs que recorren sovint la zona. Nosaltres dormim a l’antic alberg, que són unes escoles abandonades en el centre del poble. Ens tornen a la memòria molts bons records d’una nit molt divertida i llarga que vàrem compartir amb altres companys de la secció, en aquest mateix lloc. Vàrem batejar aquest poble amb el nom de “Morataja de Jalón”. Ens sorprèn també la temperatura suau als sectors gairebé fins al migdia i els pocs escaladors que hi ha pels voltants.

Al vespre, en poques hores ja som a casa amb les mans i els dits encara entumits pel dia d’escalada que hem passat a “Morata”. Us animem a conèixer aquest veí nostre, desconegut però sorprenent país.

Moito obrigado!!!

Montse i Sergi, 4 de Setembre de 2006.

Murciana o Alberto Rabadá

Fa temps que des del bar del poble de Riglos contemplem bocavadats les línies 1 marcades a la impressionant paret del “Pisón”, amb aquell anhel de poder provar-ne una algun dia. Aquest enorme respecte inicial es va fent més petit a mida que passa el temps i augmenta la confiança i el grau. Tot i que el respecte no s’ha de perdre mai, ara ens veiem amb ànims de posar-hi els

nostres peus i mans i encarar la via “Murciana”, tan repetida com emblemàtica.

Per aquest motiu vam agafar festa un dia abans de començar la Setmana Santa per tal d’evitar aglomeracions i risc de caiguda de pedres. Tot i amb això, erem tres cordades a la mateixa via.

segueix

Fotografia: Manel Casabella